

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Quædam eandem in rem observatu digna adduntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

tus ipse magis derelictus fueris, tantò propius ad meam accedes similitudinem, & aeterno Patri eris charior. siquidem hac ratione precipui DEI amici probantur.

§. 3.

Quaedam in eandem rem observatu digna adduntur.

AD extremum placet, velut appendicem, ista quæ sequuntur adjicere. *Primum: Quod de recurso ad Crucifixum in desolatione jam diximus, id pariter ad alterum illud desolatorum exemplar, afflictorumq; per fugium, sanctissimam, inquam, DEI Matrem utiliter extendi posse. Juvabit enim te subinde in afflictione tuâ ad Matrem dolorum hoc ferè pacto confugere. Contemplare illam, juxta crucem filij assistentem, mœrore ac luctu oppressam, sed quò filio suo similior evaderet, in summis cordis sui pressuris, absque solatio derelictam; ut jam tacitâ secum cogitatione diceret: *Ne vocetis me Noëmi (id est pulchram) sed vocate me Mara (id est amarâ) quia amaritudine valde replevit me Omnipotens. Nunquid enim (ut ait ad ejus imitationem nos provocans B. Angela) MARIA Mater JESU dilectissima, videns dilectum filium suum in cruce pendentem & morientem, petivit tunc ab ipso dulcedinem aut consolationem? Certè nequaquam: sed angustias ab eo accepit, amaritudinem & dolorem.**

Adjunge te illi socium in desolatione sua. Postula amanter, ut quemadmodum dolorum ejus aliquâ ratione es particeps, ita confors existas amoris, & summæ illius cum voluntate divina consensionis, per quam ipsa Virgo (uti agebat S. Catharina Senensis) facta est scala, quâ Christus ascendit in crucem. Quòd nempe nec ipsa (ut pluribus antea demonstratum est) proprio filio suo pepercerit; sed, Patris voluntate perspectâ, eum lubens volensq; pro nobis omnibus tradiderit: proindèq; ei (quæ pia est Joannis Thauleri meditatio, innuitq; Christus apud B. Birgittam) gratius fuisse

*Expl: pass. c. 23.
L. I. R. 9. c. 20.*

rit

sic tanto suo destitui solatio; quam, si ei liceret, hominum impedire redemptionem. Et quia (ut subjicit idem autor) DEI intelligebat voluntatem, ut unà cum filio suo pateretur, sponte sese ad hoc obrulit, etiam mori paratissima, unà cum JESU nato suo, pro salute ac redemptione miserorum.

Alterum quod hinc observamus, est: hoc capite traditam se ipsum consolandi rationem, non facile cuiquam, quamlibet desolato, deesse posse. Semper enim homini bonæ voluntatis patet recursus ad Crucifixi seu brachia seu vulnera, sempèrque copia est de Salvatoris fontibus, si non largiter hauriendi, at stillam saltem aliquam libandi. Experta hoc est B. Lydvina, quæ cæteris subinde destituta divinis solatijs, in hoc denique solo exercitio, doloris sui remedium atque allevamentum inveniebat. In hunc enim modum ipsa de se loquitur: *Hoc tamen mihi relictum est, quod vitam* *Vit. p. 3. c. 8.*
& passionem amantissimi JESU, avida mente percurro. Nec mihi ulla superest, meo judicio, exercitandi facultas, nisi ut dilectum per noctem in lectulo crucis quaram, & à Patre derelictum absque spiritus dulcedine aspiciam, & mente complectar in cruce morientem. Sic illa.

Quocirca etiam S. Teresia, hoc ipsum pro facili & afflictis omnibus obvio solatio proponebat, dicens: *Si quâ arumina aut tristitia opprimaris, intueere illum* *Itin. perfect. c. 26.*
in hortum Gethsemani abeuntem, & considera, quam amillunt tristitiam in corde suo gereret. Aut respice illum ad columnam ligatum, & toto corpore flagellis concisum, idque ex vehementi amore, quo te prosequitur. Denique respice crucem bajulantem, & ita sub ea gementem, ut ne spiritum quidem attrahere permittatur. Respiciet ille vicissim blandis & benignis oculis, sed lacrymis oppletis, & suorum ipse tormentorum obliviscetur, quò te in tuis arumnis soletur.

Postremum: Nullam hac esse efficaciorè certiorè-ve rationem, obtinendi à Deo opportuni solatijs; quam si in tua desolatione, uti dicebamus, plenè atque integrè ei te

tradat atque resignet; paratus etiam per omnem vitam (si ita ferat ejus voluntas) quocumque solatio destitui, atque in perpetua ariditate cordis animique desolatione vivere, eò quòd, ex Christi imitatione, pro unico ac summo solatio tibi sit, per te, in te, & de te, fieri ejus sanctissimam, tibi acceptissimam voluntatem. Ut enim præclare Abbas Blos-

Narr. tit. p. 26.

sus: *Homo resignata voluntatis, qui in quibuslibet tentationibus, angustijs & doloribus suis, novit amanter fidere DEO, securus se & omnia sua paterna providentia illius committere, is planè cor DE vulnerat, & ipsum Dominum cogit sibi adesse.*

Quòd si fortè Deus eundem ad tempus, aut (quòd rarum, erit) in vitæ reliquum, in illa sensuum obnubilatione, aut cordis oppressi defectione destituar, neque eum ulla sensibili (ut ajunt) consolatione recreet, quòd ad suam gloriam ejusque salutem ita fieri conveniat: attamen non omittet illa bonitas, eum gratiâ suâ ad quandam majestatem generosæ patientiæ amorisque fortem confirmare; ut jam Dominum suum purius diligit, ac plura pro eo pati amet, sicque ei sua desolatio, ad dilectionis DEI aliarumque virtutum solidorum

Reg. 3. ad mot. anim. discern.

augmentum proficiat: quòd, ex sensu S. Ignatii in Exercitijs, genus quoddam est veræ atque robustæ consolationis spiritualis. Ut hic jam non addam, quòd proximo capite demonstrabitur; ut alia deficient, grande esse solatium. Christum amanti, posse pro dilecto quidpiam sufferre, & in paupertate, labore, dolore, derelictione, Domino suo pauperi, afflicto, derelicto assimilari. Itaque vir magnus, & in rebus spiritus multum exercitatus S. Franciscus Salesius, negabat etiam in extrema desolatione spiritus, ejus liberationem esse à DEO expectandam.

Neque admiratione tantum fortassis, sed etiam imitatione dignum videbitur nonnullis, quibus ad id Deus firmum animi robur addiderit, quòd in vita Venerabilis servæ

L. 2. c. 2. DEI, Mariæ Victoriæ, de quadam ipsius spiritali filia commemo-

mora-

moratur. Quæ cum ab initio susceptæ vitæ religioſæ, in omni ſuimet abnegatione, vexatione, odio, ac pene ultra modum, verſata eſſet, atque inter ea ſanctæ ſeveritatis exercitia, magno jubilo ſpiritus diviniſq; raptibus fruere- tur, tandem Deo purius ſerviendi deſiderio, in ipſius divinæ Majeſtatis conſpectu, omni in poſterum renunciavit guſtui ſpiritu- ali, contenta in reliquam vitam quocunq; deſtitui divino ſolatio, & (ſi Deo id allubeſceret) non modò quibus- vis conſiſtari externis incommodis, ſed etiam in omnimo- da ſpiritus deſolatione verſari. Atque hanc puram gene- roſamq; omnis ſolatiſq; abdicacionem Deus acceptam habu- iſſe viſus eſt. Mox ſiquidem illam multiplex agritudo cor- rumpit, unâ cum profunda deſolatione ſpiritus, quæ uſque ad extremum vitæ tenuit: Deo interim illam in ſupremo mentis vertice, ſolidarum virtutum actibus, præſtanti divi- næ bonitatis fiducia, excelſo vigore animi, & magno ſe Deo atquiſſimè conjungendi deſiderio, roborante dicam an mu- nerante? At poſt iſta lego, ſub idem tempus pactum ejus- modi iniviſſe cum Deo etiam B. Mariam Magdalenam de- *Vit. p. 1. e.* 37. Pazzi; nempe ut coram illo omni in poſterum ſpiritu- ali guſtui ſeu ſolatio renunciaret; quod ipſe tunc quidem etiâ viſus eſt acceptaſſe. Sed cum aliquando neſcio quem ſen- ſum cœleſtis dulcedinis ipſius animæ divina bonitas imper- tuiſſet; conſeſtim cum Deo expoſtulaviſſe, atque hunc in- modum eſſe conqueſtam: Hei mihi! quare Domine Deus pactum violas inter nos inicum, cum jam olim pro tui amo- re, omne etiam cœleſte ſolatum, quod in futurum habere poſſem, abdicavi? Et ante utramque S. Terēſia, fortè de ſemetipſa loquens: *Novi, inquit, personas nonnullas, que Caſtell. ani. procedunt in via amoris, prout eas oportet procedere, purè ut mans. 4. c. 2.* JESU Chriſto crucifixo ſerviant; & non tantum non requirunt ab eo guſtus ſpirituales, eòſve deſiderant, ſed potiùs ab eo con- tendunt, ne guſtus ejusmodi ipſis largiatur in hac vita. Quales

nos nimirum etiam nonnullas capite superiori retulimus. *Fundamenta hæc in montibus sanctis.* Sed tamen superest quod his addamus, & quò profundius in divinam istam solitudinem nos penetremus,

CAPVT XII.

Proponitur altissima quedam & absolutissima abnegatio sui, & tanquam apex patientiæ Christianæ.

Perfectio Christianæ virtutis, quam isto capite proponimus, uti sublimissima est & summè ardua, ita paucis fortasse cognita, & multis apparebit incredibilis, & supra captum ac vires conditionis humanæ: ideòq; pluribus à nobis hoc loco exponenda est, & multiplici sive exemplo, sive autoritate confirmanda.

§. I.

Tres quasi gradus perfectionis Christianæ, ex S. Ignatij Exercitijs.

*Leñ. 4. de
S. Ign. Heb-
dom. 2.*

S Ignatius Societatis JESU Fundator, in admirabili (uti eum appellat Ecclesia) Exercitiorum spiritualium libello, proponit tres veluti gradus perfectionis Christianæ, quos ipse appellat tres modos humilitatis; sive quòd per illos homo se Deo plenè subijciat; sive quòd nominatim versetur circa humilitatis materiam, puta paupertatem, ignominiam, &c. Placet autem ad præsentem, sive patientiæ, sive abnegationis sui tractatum, ipsà etiam materiam permitte, translato, & ipsis quidem S. Patris verbis hoc loco subijcere; ut intelligi possit, ad quantam virtutis exaggeratæ sublimitatem, ex tanti Magistri sensu, hominem adducat sincerus JESU Christi amor, & desiderium eundem Crucifixum ac derelictum imitandi.

Pri-